

for ansættes til et til privatforbruget svarende beløb. Forhøjelsen af den ansatte indkomst skulle dog ikke kunne overstige de foretagne afskrivninger og henlæggelser.

Om formålet med lovforslaget udtaltes i bemærkningerne til lovforslaget bl. a. følgende:

„Forslaget tilsigter at hindre urimelig udnyttelse af adgangen til skattemæssige afskrivninger, nedskrivninger og henlæggelser. Efter de gældende regler kan der afskrives m. m. uden hensyn til, hvor langt den skattepligtige indkomst herved nedbringes. Det åbner under visse omstændigheder mulighed for at bringe indkomsten længere ned, end det af det store flertal af befolkningen findes rimeligt — i nogle tilfælde endog ned til nul — således at indkomstbeskatning helt undgås.

.....

Den foreslåede lovbestemmelse skal ikke omfatte afskrivninger, der er bundet til det pågældende indkomstår, idet disse ellers fortabes. Det drejer sig bl. a. om visse bygningsafskrivninger.

Det privatforbrug, som skal være mindstegrænse for, hvad den skattepligtige indtægt kan nedbringes til gennem afskrivninger og henlæggelser, er det samme, som normalt opgøres og anvendes af skattemyndighederne ved kontrollen med de erhvervsdrivendes skatteregnskaber. Det angiver det privatforbrug, som den skattepligtige indkomst, sammenholdt med formuebevægelserne i det pågældende indkomstår, giver plads til. Der bliver således ikke tale om at pålægge skattemyndighederne nye arbejdskrævende opgaver. Heller ikke de erhvervsdrivende bliver pålagt nye arbejdsopgaver, idet privatforbruget allerede nu skal kunne ses af regnskaberne.“

Ved 1. behandling udtrykte *finansministeren* forståelse for den tankegang, der lå bag forslaget, men han advarede mod en gennemførelse af lovforslaget i den foreliggende form, idet det ville medføre en lang række problemer — først og fremmest med hensyn til fastlæggelse af en entydig definition af begrebet privatforbrug — ligesom det ville forøge antallet af skattesager stærkt.

Lovforslaget opnåede dog under behandlingen i folketinget *tilslutning fra* socialdemokratiet, det radikale venstre, centrum-demokraterne, socialistisk folkeparti og kristeligt folkeparti, der tilsammen repræsenterede *et flertal* i folketinget. I en betænkning fra skatte- og afgiftsudvalget fremkom de nævnte partiers repræsentanter i udvalget med følgende indstilling:

„Et *flertal* (socialdemokratiets, det radikale venstres, centrum-demokraternes, socialistisk folkepartis og kristeligt folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af flertallet stillede ændringsforslag.

Flertallet har dog ikke villet afvise at tage hensyn til, at der fra det af finansministeren nedsatte udvalg kan fremkomme forslag, som